

DOMINGO 15 ORDINARIO CICLO A

PRIMEIRA Is 55, 10-11

A chuvia fai xerminar a terra

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA PROFECÍA DE ISAÍAS

Di o Señor:

Velaí: como a chuvia e a neve baixan do ceo
e non voltan alá sen enchoupar a terra,
fecundala e facela brotar,
para que lle dea semente ao que sementou
e pan ao que come,
así tamén será a miña palabra que sae da miña boca:
non voltará a min en van,
senón que fará o que eu queira,
e conseguirá aquilo para o que a mandei.

SALMO RESPONSORIAL Sal 64, 10abcd. 10e-11. 12-13. 14

R/ (Lc 8,8): A semente caeu en boa terra e deu froito

Ti coidas e regas a terra,
enriquécela de mil maneiras:
os ríos de Deus van cheos de auga.

Para dar o trigo preparas a terra:
regas os sucos, achanzas os terróns,
fala amolecer coas chuvias
e bendices as súas sementes.

Ti coroas a anada cos teus bens,
das túas pisadas zumega abundancia.
Destilan os pastos do deserto
e vístense de alborozo os outeiros.

Cóbreense de rabaños os campíos
e enmantélanse de espigas os vales,
cheos de ecos e de cantos.

SEGUNDA Rm 8, 18-23

A esperanza viva da creación agarda arelante a revelación dos fillos de Deus

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA
NA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO ÓS ROMANOS**

Irmáns e irmás:

Penso que non hai comparanza entre os padecementos da vida presente e a gloria vindeira, que se vai revelar en nós. Pois a esperanza viva da creación agarda arelante a revelación dos fillos de Deus. Porque a creación está sometida ao fracaso; non pola propia vontade, senón polo poder daquel que a someteu, anque coa esperanza de que tamén a mesma creación será liberada da escravitude da corrupción e levada á salvación gloriosa dos fillos de Deus.

Pois sabemos que toda a creación vén xemendo ata hoxe e coma con dores de parto. E non só isto, senón que nós mesmos, que temos xa as primicias do Espírito, xememos dentro de nós, degorando pola filiación, pola liberación do noso corpo.

ALELUIA

A semente é a palabra de Deus, quen sementa é Cristo;
quen o encontra, permanecerá para sempre

DOMINGO 15 ORDINARIO CICLO A

EVANXEO Mt 13, 1-9 (breve)

Saíu quen sementa a sementar

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO MATEO

Naquel día Xesús saíu da casa e foise sentar á beira do mar. Tanta era a xente reunida ao pé del, que tivo que subir e sentar nunha barca, mentres a xente toda ficaba na beira. E faloulles de moitas cousas en parábolas. Decía:

- Dunha vez saíu un labrego a sementar. E ao botar a semente, parte dela foi caendo polo camiño adiante; viñeron os paxaros e comérona. Outra caeu entre as pedras, onde a penas había terra; e naceu de contado, porque a terra non tiña fondura; pero non ben saíu o sol, queimouna, e, como non tiña raíz, secou. Outra parte caeu na silveira, e ao medraren as silvas afogárona. Outra caeu en boa terra, dando froito: unha, cen; outra, sesenta; outra, trinta. ¡Quen teña oídos que escoite!

DOMINGO 15 ORDINARIO CICLO A

EVANXEO Mt 13, 1-23 (longa)

Saíu quen sementa a sementar

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO MATEO

Naquel día Xesús saíu da casa e foise sentar á beira do mar. Tanta era a xente reunida ao pé del, que tivo que subir e sentar nunha barca, mentres a xente toda ficaba na beira. E faloulles de moitas cousas en parábolas. Decía:

- Dunha vez saíu un labrego a sementar. E ao botar a semente, parte dela foi caendo polo camiño adiante; viñeron os paxaros e comérona. Outra caeu entre as pedras, onde a penas había terra; e naceu de contado, porque a terra non tiña fondura; pero non ben saíu o sol, queimouna, e, como non tiña raíz, secou. Outra parte caeu na silveira, e ao medraren as silvas afogárona. Outra caeu en boa terra, dando froito: unha, cen; outra, sesenta; outra, trinta. ¡Quen teña oídos que escoite!

E achegándose os discípulos dixéronlle:

- ¿Por que lles falas en parábolas?

El respondeulles:

- Porque a vós concedéusevos coñecer os misterios do Reino dos Ceos, pero a eles non. Pois a quen ten daráselle ata sobrarlle; pero a quen non ten aínda o que ten se lle quitará. Por iso fálolles eu en parábolas, porque mirando, non ven, e escoitando, non oen nin entenden. Cúmrese así neles o que profetizara Isaías dicindo:

Oír, oíredes, pero non entenderedes; ollar, ollaredes, pero non veredes.

Porque o corazón deste pobo está insensibilizado: endureceron os seus oídos e pecharon os seus ollos, para non veren cos ollos, nin oíren cos oídos, nin entenderen co seu corazón nin se converteren para que eu os cure.

¡Ditosos, en troques, os vosos ollos, porque ven, e mailos vosos oídos, porque oen! Pois asegúrovos que moitos profetas e xustos arelaron ver o que vós vedes, e non o viron, e oír o que vos oídes, e non o oíron.

Escoitade, logo, vós a parábola do sementador: Sempre que un escoita a Palabra do Reino e non a entende, vén o Maligno e arrepañalle o sementado no seu corazón: esa é a que caeu no camiño. O que caeu entre as pedras, vén ser aquel que, escoitando a Palabra, de seguida a recibe con alegría; pero, ao non ter raíz e ser inconstante, así que veñen as dificultades ou a persecución por causa da Palabra, de seguida abandona. O que cae na silveira, vén ser aquel que escoita a Palabra; pero as preocupacións do mundo e o engado das riquezas afogan a palabra e queda sen dar froito. Pero o que foi sementado en boa terra, vén ser aquel que escoita a Palabra e a comprende: este si que dá froito e produce nun caso cento, noutro sesenta e noutro trinta.